

JOONA LINNA -DEKKARI

TAMMI

KEPLER

PEILIMIES

Vuosikymmenen myydyin kirjailija Ruotsissa!

Lars Kepler

JOONA LINNA -SARJASSA AIEMMIN ILMESTYNEET:

Hypnotisoija (2010)

Paganini ja paholainen (2011)

Tulitodistaja (2012)

Nukkumatti (2013)

Vainooja (2015)

Kaniininmetsästäjä (2017)

Lazarus (2018)

Playground (2016)

LARS
KEPLER

PEILIMIES

RIKOSROMAANI

Suomentaneet Kari Koski ja Anu Heino

TAMMI

HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos **Spiegelmannen** ilmestyi 2020.

Copyright © Lars Kepler 2020

Published in the Finnish language by arrangement with Salomonsson Agency.

Suomenkielinen laitos © Kari Koski, Anu Heino ja Tammi, 2020

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-2014-7

Eleonor näkee luokan likaisesta ikkunasta, kuinka kova tuuli lennättää pölyä tieltä ja pakottaa puut ja pensaas taipumaan.

Näyttää kuin koulun ulkopuolella virtaisi joki.

Sameana ja äänettömänä.

Kello soi, ja oppilaat keräävät kirjansa ja muistiinpanonsa. Eleonor nousee ja menee muiden mukana naulakoille.

Hän katselee luokkatoveriaan Jenny Lindiä, joka napittaa juuri takkiaan kaappinsa edessä.

Kasvot ja vaalea tukka heijastuvat kuhmuisesta peltiovesta.

Jenny on kaunis ja erilainen. Hänen hellittämätön katseensa hermostuttaa Eleonoria ja saa posket kuumottamaan.

Jenny on taiteellinen, harrastaa valokuvausta ja on koko yläasteella ainoa joka lukee kirjoja. Hän täytti edellisellä viikolla kuusitoista, ja Eleonor onnitteli häntä.

Eleonorista ei piittaa kukaan, hän ei ole tarpeeksi hyvännäköinen, sen hän tietää, vaikka Jenny kerran sanoikin haluavansa kuvata hänestä sarjan muotokuvia.

Se oli suihkussa liikuntatunnin jälkeen.

Eleonor ottaa tavaransa ja seuraa Jennyä ulko-ovelle.

Tuuli lennättää hiekkaa ja edellisvuoden lehtiä pitkin kermankeltaista seinää ja sieltä koulun pihalle.

Naru kalkattaa kiivaaseen tahtiin lipputankoa vasten.

Jenny tulee pyörätelineiden luo, pysähtyy ja huudahtaa jokin, viittilöi vihaisena ja lähtee sitten kävelemään ilman pyörää. Eleonor on puhkaissut siitä renkaat, koska ajatteli että voisi sitten auttaa Jennyä laukun ja pyörän kanssa tämän kotiin asti.

He rupeaisivat taas juttelemaan muotokuvista, siitä kuinka mustavalkoiset valokuvat ovat kuin valoveistoksia.

Hän katkaisee kuvitelman ennen kuin se ehättää ensisuudelman asti.

Eleonor seuraa Jennyä Backavallenin ohi.

Ravintolan terassi on tyhjillään, valkoiset päivänvarjot vapisevat tuulessa.

Hän ajattelee juoksevansa Jennyn kiinni muttei sitten uskalla.

Eleonor pysyttelee parisen sataa metriä hänen takanaan Eriksbergsvägenin suuntaisesti kulkevalla kävelytiellä.

Pilvet viilettävät kuusenlatvojen yli.

Jennyn vaaleat hiukset hulmuavat puolelta toiselle tuulessa, ja vihreän bussin synnyttämä viima lennättää ne takaisin hänen kasvoilleen.

Maa värähtää, kun bussi ajaa ohi.

Viimeiset rakennukset jäävät heidän taakseen, kun he kävelevät partiokolon ohi. Jenny ylittää tien ja jatkaa sen toista puolta.

Aurinko murtautuu pilvipeitteen lävitse, ja pilvien varjot kiitävät laidunhaan poikki.

Jenny asuu kauniissa omakotitalossa Forssjössä ihan järven rannalla.

Kerran Eleonor seisoi hänen talonsa edustalla yli tunnin. Hän oli löytänyt Jennyn kadonneen kirjan, jonka oli itse piilottanut, muttei uskaltanut soittaa ovikelloa vaan pani kirjan lopulta postilaatikkoon.

Jenny pysähtyy pylväistä roikkuvien voimajohtojen alle ja sytyttää savukkeen ennen kuin jatkaa matkaa. Toisen hihansuun kiiltävät napit välkähtävät auringossa.

Eleonor kuulee takaansa raskaan ajoneuvon jyrinän.

Maa värähtää, kun puolalaisilla rekisterikilvillä merkitty rekka ajaa kovaa vauhtia hänen ohitseen.

Äkkiä jarrut kirskahtavat, ja perävaunu heilahtaa sivuun. Rekka kääntyy jyrkästi tienposkeen, vierii suoraan ruohokaistaleen yli ja kävelytielle heti Jennyn taakse, ennen kuin kuljettaja saa raskaan ajoneuvon pysähtymään.

– Mitä hittoa, Jenny huutaa etäällä.

Perävaunun sinisen suojaepiteen katolta valuva vesi piirtää pölyyn kiiltävän juovan.

Ovi avautuu, ja kuljettaja kapuaa alas hytistä. Leveän selän peittona on kireä musta nahkatakki, jossa on omituinen harmaa tahra.

Kiharainen tukka ulottuu melkein olkapäille.

Hän kävelee pitkin askelin kohti Jennyä.

Moottori on yhä käynnissä, ja kromatuista pakoputkista kohoava savu tiivistyy ohuiksi juoviksi.

Eleonor pysähtyy ja näkee kuinka kuljettaja lyö Jennyä suoraan kasvoihin.

Muutama pressun kiinnityshihnoista on irronnut pidikkeistään, ja osa pressusta lepattaa tuulessa niin, ettei Eleonor enää näe Jennyä.

– Hei? Eleonor huutaa ja jatkaa eteenpäin. – Mitä sinä oikein puuhaat?

Kun paksu kangas painuu taas alas, hän huomaa, että Jenny on kaatunut kävelytielle muutaman metrin päähän rekan etupuolelle.

Jenny makaa selällään, kohottaa päätään ja hymyilee hämillään hampaat veressä.

Vaunun suojaepiteen irtonainen osa alkaa lepattaa tuulessa.

Eleonorin jalat vapisevat, kun hän astuu märkään ojaan. Hän ottaa puhelimen soittaakseen poliisille, mutta hänen kätensä tärisyvät niin, että puhelin tipahtaa.

Se tömähtää maahan rikkaruohon sekaan.

Eleonor kumartuu, löytää puhelimen, kohottaa katseensa ja näkee rekan alta, kuinka Jennyn jalat sätkivät, kun kuljettaja nostaa hänet ylös.

Auto tööttää, kun Eleonor ryntää tielle ja lähtee juoksemaan rekkaa kohti.

Kuljettajan aurinkolasien peililinsit välähtävät auringonvalossa. Hän pyyhkii veriset kädet farkkuihinsa ja nousee rekan hyttiin, sulkee oven, survaisee vaihteen silmään ja lähtee ajamaan toinen etupyörä yhä kävelytiellä. Kuiva ruohokaistale pöllyää, kun rekka jyristelee takaisin tielle ja kiihdyttää vauhtia.

Eleonor pysähtyy huohottaen.

Jenny Lind on poissa.

Lyttyn tallattu savuke ja koululaukku lojuvat yhä maassa.

Pöly leijailee aution tien yllä. Pölypilvi kiittää peltojen ja aitausten ohi. Ikuisesti liikkuu tuuli maan päällä.

2

Jenny Lind makaa pienessä tervatussa veneessä pimeällä järvellä.
Veneen pohja natisee hänen allaan vyöryvillä aalloilla.

Hän herää siihen että on vähällä oksentaa.

Lattia keinuu.

Olkapäitä särkee ja ranteita polttelee.

Hän tajuaa olevansa rekan kyydissä.

Jossain välissä hänet on sidottu ja suun päälle on vedetty teippi.
Hän makaa kyljellään lattialla kädet lukittuina pään päälle.

Hänen on vaikea nähdä mitään – kuin silmät olisivat vielä unessa.

Hajanaista auringonvaloa tihkuu sisään pressun läpi.

Hän räpyttelee silmiään, ja näkökenttä puristuu kokoon.

Hänellä on hirveän huono olo ja päätä jomottaa.

Valtavat renkaat jymisevät asfalttia vasten hänen alapuolellaan.

Hänen kätensä on sidottu nippusiteillä suojapeitteen tukikehikkoon.

Jenny yrittää ymmärtää mitä tapahtui. Hänet lyötiin maahan ja hänen suunsa ja nenänsä päälle vietiin kylmä riepu.

Ahdistus vihlaisee hänen sisällään.

Hän katsoo alas ja huomaa, että mekko on noussut vyötärölle, mutta hänellä on yhä sukkahousut jalassa.

Rekka ajaa kovaa vauhtia suoraa tietä, moottori käy tasaisilla kierroksilla.

Jenny yrittää epätoivoisesti keksiä järkevää selitystä, syytä väärinkäsitykseen, mutta itse asiassa hän tajuaa jo. Ainoa selitys on se, että hän on juuri siinä tilanteessa, jota ihmiset pelkäävät eniten elämässään, jollaisia on nähty kauhuelokuvissa ja jollaista ei saa tapahtua todellisuudessa.

Hän oli jättänyt pyörän koululle ja lähtenyt kävelemään eikä ollut huomaavinaan, että Eleonor seurasi häntä, kun iso rekka kääntyi hänen taakseen kävelytien poikki.

Isku kasvoihin tuli niin äkkiä, ettei hän ehtinyt reagoida, ja ennen kuin hän ehti nousta pystyyn, hän sai märän rievun kasvoilleen.

Hänellä ei ole aavistustakaan, kuinka kauan hän on ollut tajuttomana.

Käsiä palelee veren puutteesta.

Päässä pyörii ja näkö katoaa hetkeksi kokonaan ennen kuin palaa taas.

Hän makaa poski lattiaa vasten.

Hän yrittää hengittää rauhallisesti. Niin kauan kun suun päällä on teippi ei saa oksentaa.

Kuivunut kalanpää on kiilautunut rakoon lavan perälaudan vieressä. Perävaunun ilma on sakeanaan imelää lemua.

Jenny kohottaa taas päätään, räpyttelee silmiään ja huomaa vaunun perällä riippulukolla suljetun metallikaapin ja kaksi isoa muovikaukaloa. Astiat on kiinnitetty seinään paksuilla hihnoilla, ja lattia niiden ympärillä on kostea.

Hän yrittää muistella, mitä sarjamurhaajien kynsistä selvinneet naiset ovat sanoneet siitä, pitääkö taistella vastaan vai yrittää luoda sieppaajaan yhteys juttelemalla orkideoista.

Teipin läpi on turha yrittää huutaa. Kukaan ei kuulisi häntä paitsi ehkä kuljettaja.

Hänen pitää päinvastoin olla hiljaa, sillä on parempi, ettei mies tiedä hänen olevan hereillä.

Hän hivuttauuu eteenpäin, jännittää ruumistaan ja kohottaa päätään käsiä vasten.

Perävaunu kallistuu, ja hänen vatsaansa vääntää.

Suu täyttyy oksennuksesta.

Lihakset tärisevät.

Nippusiteet pureutuvat ihoon.

Puutunein sormin hän saa otteen teipinpalasta ja kiskaisee sen suunsa edestä. Hän sylkää, lysähtää kyljelleen ja yrittää yskiä äänettömästi.

Riepuun kaadettu aine vaikuttaa näkökykyyn.

Kun hän katsoo rekan suojapeitettä kannattelevaa teräskehikkoa, tuntuu kuin hän katsoisi säkkikankaan läpi.

Jokainen tolppa kohoo pystysuoraan kohti kattoa, tekee jyrkän yhdeksänkymmenen asteen käännöksen, jatkuu katon alla ja kääntyy sitten alas perävaunun toisella puolen.

Ne ovat jonkinlaisia kattotuoleja, jotka on liitetty kyljen suuntaisesti kulkeviin vaakasuoriin rimoihin.

Hän räpyttelee silmiään, yrittää tarkentaa katsettaan ja huomaa, että vaunun toisella puolella rimoja ei ole – siellä pressun sisälle on ommeltu jäykisteeksi viisi riviä lautoja.

Jenny tajuaa, että niiden avulla pressu on helpompi rullata ylös kun perävaunua lastataan.

Jos hän pystyisi kuljettamaan sidotut kätensä suojapeitteen alla kulkevaa teräskaarta vaunun toiselle puolen, hän voisi ehkä avata pressun ja huutaa apua tai kiinnittää jonkun autoilijan huomion.

Hän yrittää kiskoa nippusidettä ylemmäksi tolpassa mutta juutuu heti kiinni.

Muovinahan terävät reunat viiltävät ihoa.

Rekka vaihtaa kaistaa, ja Jenny horjahtaa sivulle ja lyö ohimonsa vaunun peräseinään.

Hän istahtaa uudelleen, nielaisee useamman kerran ja muistelee aamua ja aamiaispöytää paahtoleivän ja marmeladin ääressä. Äiti oli ruvennut kertomaan, että hänen tädilleen oli pantu edellisenä päivänä sepelvaltimoihin neljä stenttiä.

Jennyn puhelin lojui pöydällä teekupin vieressä. Puhelin oli äänettömällä, mutta katse oli silti hakeutunut näytölle tulleisiin ilmoituksiin.

Isä oli suuttunut, koska koki hänen olevan piittaamaton kun katseli vain puhelintaan, ja hän vuorostaan oli suuttunut epäoikeudenmukaisesta kohtelusta.

– Miksi olet koko ajan minun kimpussani? Mitä olen tehnyt? Itse olet vain tyytymätön elämäsi, hän oli huutanut ja lähtenyt keittiöstä.

Lattia kallistuu, kuorma-auton vauhti hidastuu ja kuljettaja vaihtaa pienemmälle ylämäessä.

Auringonvalo tihkuu sysäyksittäin pressun läpi, ja se saa likaisen lattian hohtamaan.

Kuivien savipaakkujen ja mustien lehtien seassa lojuu etuhammas.

Jennyn suonet täyttyvät adrenaliinista.

Katse poukkoilee ympäriinsä.

Vain metrin päässä hän näkee kaksi katkennutta punaiseksi lakattua kynttä. Yhtä tolppaa pitkin on valunut verta, ja perälautaan ruuvatus pultin ympärille on takertunut irronneita hiuksia.

– Voi jumala, voi hyvä jumala, Jenny mutisee ja nousee polvilleen.

Hän istuu hievahtamatta, kohottaa käsien ympärille kiedottuja nippusiteitä ja tuntee veren virtaavan takaisin, mikä tuntuu sormissa tuhansina pieninä pistoksina.

Hänen koko ruumiinsa vapisee, hän yrittää taas kiskoa käsiään ylöspäin, mutta muovinauha on juuttunut kiinni.

– Kyllä minä tästä selviän, hän kuiskaa.

Hänen täytyy pitää ajatuksensa koossa, hän ei saa hätäntyä.

Hän kallistaa hieman käsiään, vetää niitä sivulle ja tajuaa, että niin hän pystyy siirtymään eteenpäin alinta rimaa pitkin.

Hän hengittää aivan liian nopeasti hivuttautuessaan riman epätasaisuuksien ohi ja pääsee perävaunun etuosaan, tarttuu rimasta kaksin käsin ja kiskaisee, mutta se on hitsattu kiinni viimeiseen tolppaan, niin että sitä on mahdotonta horjuttaa.

Hän vilkaisee metallikaappia – riippulukko on auki ja keikkuu pidikkeessään.

Pahoinvointi nousee taas pintaan, mutta hänellä ei ole aikaa odottaa. Matka voi päättyä milloin tahansa.

Hän kurkottaa niin kauas kuin ylettää, ojentaa käsivartensa, jännittää ne äärimmilleen ja yltää riippulukkoon suullaan. Hän nostaa lukon varovasti pidikkeestä, roikottaa sitä suussaan, lysähtää polvilleen ja pudottaa lukon reisilleen, levittää varovasti jalkansa ja päästää sen liukumaan äänettömästi lattialle.

Raskas kuorma-auto kääntyy ja kaapin ovi aukeaa.

Teräskaappi on täynnä pensseleitä, purkkeja, pihtejä, viiloja, veitsiä, saksia, puhdistusainetta ja riepua.

Pulssi kiihtyy ja päässä humisee.

Moottorin ääni muuttuu, ja kuorma-auto hidastaa vauhtia.

Jenny nousee taas, kurkottaa sivulle, pitelee ovea auki päätään vasten ja näkee hyllyllä kahden maalipurkin välissä veitsen, jossa on likainen muovikahva.

– Hyvä jumala, pelasta minut, hyvä jumala, hän kuiskaa.

Rekka tekee jyrkän käännöksen, ja metalliovi iskeytyy hänen päähänsä sellaisella voimalla, että hän menettää hetkeksi tajuntansa ja lysähtää polvilleen.

Hän oksentaa ja pääsee taas jaloilleen, huomaa että verta tippuu hänen ranteistaan likaiselle lattialle.

Hän nojaa eteenpäin, ulottuu veitsen kahvaan hampaillaan ja saa siitä otteen juuri kun ajoneuvo pysähtyy suhahtaen.

Kuuluu raapiva ääni, kun hän vetää veitsen hyllyltä.

Hän vie ruosteisen terän varovasti suullaan käsiensä väliin, painaa veistä karkeaa muovinauhaa vasten niin lujasti kuin pystyy ja alkaa sahata.

3

Jenny pitelee ruosteista veistä suussaan ja yrittää katkaista nippusidettä ranteidensa ympäriltä. Kun hän huomaa terän tehneen vain pienenpienen loven valkoiseen muoviin, hän puree kahvaa kovemmin ja painaa tiukemmin.

Hän ajattelee isäänsä. Isän surullisia kasvoja, kun hän huusi tälle aamulla, rannekellon naarmuista lasia, käden avuttomia liikkeitä.

Hän jatkaa sahaamista, vaikka suuhun alkaa koskea ihan hirveästi.

Sylki valuu veitsen kahvaa pitkin.

Huimaus ravistelee häntä, ja hän on antamaisillaan periksi, kun kuuluu napsahdus. Terä on mennyt nippusiteen läpi.

Hän lysähtää vapisten kyljelleen ja kuulee veitsen kopsahtavan lattialle. Hän nousee taas pystyyn, löytää veitsen, siirtyy perävaiheeseen oikeaan reunaan ja kuuntelee.

Mitään ei kuulu.

Hänen pitäisi toimia nopeasti, mutta kädet vapisevat niin, ettei hän aluksi pysty painamaan veitsen terää pressun läpi.

Hetken ajan kuuluu surinaa.

Jenny vaihtaa otetta ja tekee varovasti pystysuoran viillon peitteeseen ihan viimeisen tolpan viereen, laajentaa rakoa muutaman senttimetrin ja katsoo ulos.

He ovat pysähtyneet kuorma-autoille tarkoitettulle miehittämät-

tömälle bensa-asemalle. Maassa lojuu siellä täällä pitsalaatikoita, öljyisiä riepua ja kondomeja.

Hänen sydämensä jyskyttää niin että on vaikea hengittää.

Missään ei näy ihmisiä eikä muita autoja.

Tuuli riepottelee pahvimukia asfaltilla.

Vatsaa vääntää, mutta hän onnistuu tukahduttamaan oksennus-refleksin ja nielaisee syvään.

Hiki virtaa hänen selkäänsä pitkin.

Hän tekee vapisevin käsin pressuun vaakasuoran viillon juuri toisen lautataskun yläpuolelle ja suunnittelee kiipeävänsä ulos ja juoksevana metsään piiloon.

Kuuluu raskaita askeleita ja metallin kalinaa.

Näkö sumenee taas.

Hän kapuaa ulos, jää seisomaan lavan reunalle, tuntee tuulen kasvoillaan, pitelee kiinni pressusta, horjahtaa, ja veitsi tipahtaa hänen kädestään. Kun hän katsoo maahan, huimaus humahtaa aivojen läpi kuin koko rekka olisi kaatumaisillaan kumoon.

Toista nilkkaa polttelee, kun hän tömähittää maahan, astuu askeleen eteenpäin ja pysyy niukin naukin pystyssä.

Häntä huimaa niin ettei hän pysty kävelemään suoraan.

Jokainen liike synnyttää aivoissa suuremman vastaliikkeen.

Dieselpumppu humisee rytmikkäästi.

Jenny räpyttelee silmiään ja lähtee kävelemään, kun iso hahmo tulee perävaunun takaa ja huomaa hänet. Hän pysähtyy ja lähtee hoippumaan taaksepäin, ja hänestä tuntuu että pitää taas oksentaa.

Hän kumartuu perävaunun ja kuorma-auton välisen kuraisen vetoaisan ääreen, ryömiä sen alle ja näkee hahmon kiiruhtavan toiseen suuntaan.

Ajatukset kuhisevat hänen mielessään – hänen on päästävä piiloon.

Hän nousee vapisevin jaloin ja tajuaa, että metsässä hän ei pysty juoksemaan pakoon kuljettajalta.

Hän ei enää tiedä missä on.

Pulssi humisee korvissa.

Hänen pitää mennä takaisin isolle tielle ja pysäyttää auto.

Maaperä hyllyy ja pettää jalkojen alla, puut vilahtavat ohi, kellaunut heinikko tien reunalla värisee navakassa tuulessa.

Kuljettajaa ei näy missään. Jenny miettii, että hän on saattanut kiertää auton tai piiloutua sen isojen renkaiden taakse.

Vatsa kipristelee kuin tunnustellen.

Jenny katselee joka suuntaan ja pitelee kiinni vaunun perälaudasta, räpyttelee vimmatusti silmiään ja yrittää hahmottaa, missä päin moottoritien ramppi on.

Kuuluu laahaavaa ääntä.

Hänen täytyy paeta, täytyy mennä piiloon.

Polvet ovat pettämäsillään, kun hän lähtee kävelemään perävaunun viertä taaksepäin, näkee muutaman roskatynnyrin, infotaulun ja metsään johtavan polun.

Aivan läheltä kuuluu moottorin jyrinää.

Hän katsoo asfalttiin, yrittää koota itsensä ja miettii huutavansa apua, kun huomaa varjojen liikkuvan jalkojensa vieressä.

Iso käsi tarttuu häntä toisesta nilkasta ja tempaisee hänet kumoon. Hän kaatuu lonkka edellä, ja niska rutisee, kun olkapää osuu asfalttiin. Kuljettaja on perävaunun alla ja kiskoo häntä luokseen. Hän yrittää pidellä kiinni renkaasta, pääsee selälleen, potkaisee vapaalla jalallaan ja osuu pyöränripustukseen ja jousiin, nilkka raapii maata, hän pääsee irti ja ryömii ulos.

Jenny nousee jaloilleen, koko maisema keikahtaa kyljelleen, hän nielaisee oksennuksen, kuulee kiivasta töminää ja askeleita ja arvelee kuljettajan juoksevan perävaunun ympäri.

Hän hoipertelee eteenpäin, kyyristyy polttoaineletkun ali, kävelee metsänreunaan päin minkä kintuista pääsee, katselee ympärilleen ja törmää ihmiseen.

– Haloo, mitä on tekeillä?

Se on poliisi, joka seisoo virtsaamassa korkeaan heinikkoon. Jenny tarttuu häntä takista, on vähällä kaatua ja kiskoo poliisin luokseen.

– Auta...

Hänen otteensa kirpoaa, ja hän horjahtaa sivuun.

– Astu taaksepäin, poliisi käskee.

Hän nielaisee ja yrittää taas tarttua poliisiin takkiin. Mies tuupaa hänet sivuun ja hän horjahtaa heinikkoon, vaipuu polvilleen ja ottaa vastaan molemmin käsin.

– Ole kiltti, hän huokaa ennen kuin oksentaa.

Maa hyllyy, ja hän kaatuu kyljelleen, vilkaisee poliisiin moottoripyörää heinien lomasta ja näkee liikahduksen heijastuvan kiiltävästä pakoputkesta.

Siinä näkyy rekkakuski, joka lähestyy pitkin askelin. Jenny kääntää päättään ja näkee tahriintuneet farkut ja nahkatakanin kuin naarmuisen lasin läpi.

– Auta minua, hän toistaa ja yrittää hillitä kouristelua.

Hän yrittää nousta mutta oksentaa uudelleen ja kuulee miesten puhuvan samalla kun hän syljeksii heinien sekaan. Toinen ääni sanoo jotain sellaista kuin ”hän on tyttäreni” ja selittää, ettei tämä ole ensimmäinen kerta kun hän karkaa kotoa ja juo viinaa.

Vatsa värähtää taas, ja sappea nousee hänen suuhunsa, hän yskii ja yrittää sanoa jotain mutta oksentaa uudelleen.

– Minkä sille mahtaa? Jospa uhkaisi takavarikoida puhelimien?

– Tuttua hommaa, poliisi naurahtaa.

– No niin, ystäväiseni, kuski sanoo ja taputtaa Jennyn selkää.

– Antaa tulla vain kaikki, niin pian on parempi olo.

– Kuinka vanha hän on? poliisi kysyy.

– Seitsemäntoista – eli vuoden päästä hän saa päättää itse... mutta jos hän kuuntelisi minua, hän pänttäisi lukiossa niin ettei tarvitsisi ajaa rekkaa.

– Auta, Jenny kuiskaa ja pyyhkii suunsa limaisesta oksennuksesta.

– Eikö hän voisi nukkua juoppoputkassa? kuski kysyy.

– Ei jos hän on seitsemäntoista, poliisi sanoo ja vastaa radiosta tulevaan kutsuun.

– Älä mene, Jenny köhii.

Poliisi kävelee kiirettä pitämättä moottoripyörälleen samalla kun katkaisee yhteyden johtokeskukseen.

Varis raakkuu ihan lähellä.

Korkea heinikko kallistuu väristen tuulessa, ja Jenny näkee kuinka poliisi pukee kypärän ja käsineet. Hän tietää, että hänen pitää nousta, ja ottaa käsillään tukea maasta. Huimaa niin että hän on vähällä horjahtaa sivuun, mutta hän sinnittelee vastaan ja pääsee polvilleen.

Poliisi istahtaa moottoripyörän selkään ja käynnistää sen. Jenny yrittää huutaa hänelle, mutta mies ei kuule.

Iso varis räpyttelee siivilleen, kun poliisi valitsee vaihteen ja lähtee rullaamaan pois.

Jenny lysähtää taas heinikkoon ja kuulee kuinka sora rapisee asfaltilla raskaiden renkaiden alla, kun poliisi ajaa matkoihinsa.

4

Pamela pitää irrallisista jääkiteistä, joita syntyy, kun lumi rinteessä alkaa sulaa. Sukset pitävät melkeinpä pelottavankin lujasti.

Hän ja hänen tyttärensä Alice käyttävät aurinkovoidetta mutta ovat silti saaneet hieman väriä. Martinin kasvot ovat palaneet nenästä ja silmien alta.

Aiemmin tänään he söivät lounasta Toppstuganin terassilla, ja auringossa oli niin lämmintä, että sekä Pamela että Alice riisuiivat takkinsa ja istuivat pöydässä aluspaitasillaan.

Kaikkien reidet ovat niin pahasti hapoilla, että he päättivät jättää huomisen laskettelun väliin.

Sen sijaan Alice ja Martin menisivät kalastamaan nieriää sillä välin kun Pamela kävisi hotellin kylpylässä.

Kun Pamela oli yhdeksäntoista, hän kierteli ystävänsä Denniksen kanssa ympäri Australiaa, tapasi baarissa Greg-nimisen kaverin ja makasi tämän kanssa bungalowissa. Hän oli jo palannut Ruotsiin kun huomasi olevansa raskaana.

Pamela lähetti Port Douglasin baariin kirjeen, joka oli osoitettu Gregille, jolla oli merensiniset silmät. Greg vastasi hänelle kuu-kautta myöhemmin, sanoi elävänsä parisuhteessa ja olevansa valmis maksamaan abortin.

Synnytys oli vaikea ja päättyi kiireelliseen keisarileikkaukseen. Sekä Pamela että tyttö selvisivät hengissä, mutta koska lääkärit

kehottivat Pamelaa olemaan hankkimatta enempää lapsia, hän otti kierukan välttääkseen uuden raskauden. Dennis oli koko ajan hänen rinnallaan, tuki häntä ja auttoi häntä toteuttamaan unelmansa arkkitehtuurin opinnoista.

Viisi vuotta opiskeltuaan Pamela sai miltei heti töitä pienestä tukholmalaisesta toimistosta ja tapasi Martinin suunnitellessaan huvilaa Lidingöhön.

Martin oli rakennusurakoitsijan tarkastusvastaava, hän matkusteli ympäri maata ja näytti rennolta rocktähdeltä eloisine silmineen ja pitkine hiuksineen.

He suutelivat ensimmäisen kerran juhlista Denniksen luona, muuttivat yhteen kun Alice oli kuusivuotias ja menivät naimisiin kaksi vuotta myöhemmin. Nyt Alice on täyttänyt kuusitoista vuotta ja käy lukion ensimmäistä luokkaa.

Kello on ehtinyt tulla jo kahdeksan, ja hotellihuoneiston ikkunoiden takana on pimeää. He ovat tilanneet huonepalvelusta, ja Pamela koettaa kiireesti siivota sikin sokin lojuvat villapaidat ja sukat sivuun ennen kuin ruoka tulee.

Martin laulaa suihkussa *Riders on the Stormia*.

He ovat puhuneet syövänsä television ääressä ja avaavansa pulлон samppanjaa, kun Alice on nukahtanut, minkä jälkeen he lukitsevat oven ja rakastelevat.

Pamela kerää tyttären vaatteet käsivarrelleen ja menee tämän makuuhuoneeseen.

Alice istuu sängyllä puhelin kädessä pelkissä alusvaatteissa. Hän näyttää ihan Pamelalta nuorena, samat silmät, samanlaiset kastanjanuskeat, kiharaiset hiukset.

– Rekan rekisterikilvet oli varastettu, hän sanoo ja kohottaa katseensa puhelimesta.

Kaksi viikkoa sitten tiedotusvälineet alkoivat uutisoida Katrineholmissa sattuneesta katoamistapauksesta. Alicen ikäinen tyttö oli pahoinpidelty ja siepattu.

Tytön nimi oli Jenny Lind aivan kuin sen legendaarisen oopperalaulajan.

Tuntuu kuin koko Ruotsi olisi osallistunut tytön ja puolalaisrekan etsintöihin.

Poliisi on pyytänyt apua, yleisöltä on tullut runsaasti vihjeitä, mutta toistaiseksi tytöstä ei ole näkynyt jälkeäkään.

Pamela palaa olohuoneeseen, suoristaa sohvatyynyjä ja ottaa lattialta television kaukosäätimen.

Pimeys painautuu ikkunoita vasten.

Pamela säpsähtää, kun ovelle koputetaan.

Kun hän on avaamaisillaan oven, Martin tulee kylpyhuoneesta laulaen ja hymyillen. Hän on ilkosen alasti, pyyhe on kiedottu märkien hiusten ympärille.

Pamela hätistää hänet takaisin kylpyhuoneeseen ja kuulee hänen jatkavan laulamista, kun päästää naisen tarjoiluvaunuineen huoneeseen.

– Hänellä on kaikki kunnossa, usko pois, hän vitsailee.

Nainen ei vastaa hymyyn, ojentaa vain laskun hopeavadilla ja pyytää Pamelaa kirjoittamaan kokonaissumman ja kuittaamaan ennen kuin lähtee taas.

Pamela huikkaa Martinia tulemaan kylpyhuoneesta, hakee Alicen, ja sitten kaikki kolme istahtavat valtavaan sänkyyn lautasineen ja laseineen.

Samalla kun syövät he katsovat juuri ilmestynyttä kauhuelokuvaa.

Hetkeä myöhemmin sekä Pamela että Martin ovat unessa.

Elokuvan loputtua Alice sammuttaa television, ottaa silmälasit äidin päästä, kerää lautaset ja lasit, sammuttaa lamput ja pesee hampaat ennen kuin menee huoneeseensa.

Pian laaksoon levittäytynyt pieni kaupunki hiljenee. Joskus kolmen jälkeen aamulla revontulet kohoavat taivaalle kuin sinertävän hopeiset puunrungot palaneessa maisemassa.

Pamela säpsähtää hereille kuullessaan pojan nyyhkyttävän pimeässä. Heleä itku hiljenee ennen kuin hän tajuaa missä on.

Hän makaa aivan hievahtamatta ja alkaa miettiä Martinin painajaisia.

Itku kuului ikkunan luota sängyn vierestä.

Alussa, kun hän oli alkanut seurustella Martinin kanssa, tämä näki usein painajaisia kuolleista pojista.

Pamelan mielestä oli liikuttavaa, että aikuinen mies saattoi tunustaa pelkäävänsä aaveita.

Hän muistaa yön, jona Martin heräsi kirkuen.

He olivat istahaneet keittiöön ja joivat kamomillateetä. Pamelan niskakarvat nousivat pystyyn, kun Martin kuvaili yksityiskohtaisesti yhtä aaveista.

Pojan kasvot olivat harmaat, ja hiukset oli kammattu taakse mädällä verellä, nenä oli murtunut ja toinen silmä oli pullahtanut ulos.

Kuuluu vielä yksi nyyhkäisy.

Pamela on täysin hereillä ja kääntää varovasti päätään.

Lämpöpatteri puhkuu ikkunan alla, ja siitä huokuva lämmin ilma saa verhon pullistumaan ikään kuin lapsi kyyhöttäisi piilossa sen takana ja painaisi kasvonsa kangasta vasten.

Hän haluaisi herättää Martinin muttei uskalla puhua.

Heleä itku kuuluu taas, aivan sängyn vierestä, lattian tuntu-
masta.

Hänen sydämensä alkaa jyskyttää nopeammin, ja hän hapuilee pimeässä kädellään Martinia, mutta siellä ei ole ketään, lakana on viileä.

Hän vetää jalkojaan ylemmäksi ja käpertyy kokoon, ja äkkiä hänestä tuntuu, että itku liikkuu sängyn ympäri hänen puolelleen, kunnes lakkaa taas äkisti.

Hän kurkottaa varovasti kohti yöpöydän lamppua. Hän ei näe omaa kättään pimeässä.

Tuntuu kuin lamppu olisi kauempana kuin eilen illalla.

Hän kuulostelee jännittyneenä pienintäkin liikettä, hapuilee kädellään, löytää lampun jalan ja seuraa johtoa alaspäin.

Itku kuuluu taas ikkunan luota juuri kun hänen sormensa löytävät katkaisimen ja lamppu syttyy.

Pamela räpyttelee silmiään äkkiä ilmestyneessä valossa, saa sil-

Kun käännät selkäsi peilille, kuvajainen kääntää selkänsä sinulle. Vai kääntääkö?

Nuori nainen katoaa matkalla kotiin koulusta. Viisi vuotta myöhemmin hänet löydetään murhattuna leikkipuistosta keskeltä Tukholmaa. Komisario Joonna Linna onnistuu jäljittämään silminnäkijän valvontakameroiden avulla, mutta tämä on psyykkisesti sairas eikä muista mitään tapahtumista. Joonalle ei jää muuta vaihtoehtoa kuin kääntyä hypnotisoija Erik Maria Barkin puoleen.

PEILIMIES on kahdeksas kirja kansainväliseksi ilmiöksi nousseessa Joonna Linna -sarjassa. Se on viihdyttävän karmaiseva rikosromaani mutta myös kipeä muistutus vuosittain yli miljardiin naiseen kohdistuvasta väkivallasta.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2014-7

Kannen kuva: Love Lannér